

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

9. oktober 2017

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 626 (Alm. del) af 21. september 2017 stillet efter ønske fra Rasmus Nordqvist (ALT)

Spørgsmål

Vil ministeren forklare forskellen på de miljøøkonomiske vismænds beregninger, forudsætninger og konklusioner ift. Finansministeriets egne modsatrettede konklusioner i forbindelse med Nordsøaftalen? Årsrapporten fra Det Miljøøkonomiske Råd i februar 2017 fraråder under overskriften ”dårlig ide at subsidiere urentabel produktion”, både skattelettelser og yderligere investeringer i Nordsøen (side 206-9).

Svar

Regeringen har sammen med et bredt flertal i folketinget indgået en aftale om blandt andet at gennemføre et investeringsvindue for aktiviteterne i Nordsøen.

Investeringsvinduet skal ses i lyset af, at centrale dele af infrastrukturen i Nordsøen er nedslidt og står over for en omfattende renovering. Regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF ønsker med aftalen at skabe større sikkerhed for, at de resterende ressourcer i Nordsøen ikke går til spilde.

For at sikre fortsat balance mellem kulbrinteproducenterne og staten ved fremtidigt høje oliepriser, indføres med aftalen en tilbagebetalingsordning, der aktiveres, hvis olieprisen målt i 2017-priser bliver 75 USD per tønde eller mere fra 2022 og frem.

Selskaber, der har valgt at gøre brug af investeringsvinduet, vil i tilfældet hvor olieprisen tilsiger det, således blive pålagt en tillægsskat. Skatten betyder, at selskabernes skattebetaling vil være højere indtil balancen mellem staten og selskaberne er som i udgangspunktet.

Aftalen skal ses i forlængelse af Nordsøaftalen fra 2003. Herunder den kompensationsaftale, som den daværende regering indgik med DUC-parterne i denne forbindelse.

I det tilfælde, at beskatningen af kulbrinteindvinding forhøjes (som foreslået af Det Miljøøkonomiske Råd) hører det således med, at kompensationsaftalen begrænser det fiskale potentiale herved.

De stabile rammevilkår skabt med Nordsøaftalen fra 2003 har sikret, at statens andel af indtægterne fra olie- og gasindvindingen i Nordsøen er steget markant til ca. 60 pct., *jf. Serviceeftersyn af vilkårene for kulbrinteindvinding (marts 2013)*.

Det skal endvidere understreges, at det er et centralt element i Nordsøaftalen fra 2017, at reglerne for tredjepartsadgang ændres, så adgangen til infrastrukturen lettes. Tredjepartsadgang betyder, at andre selskaber end dem, der ejer infrastrukturen, får adgang hertil. Infrastruktur kan være platforme, rørledninger mv.

Meget af det tilbageværende potentiale af olie og gas udgøres af relativt små fund, hvoraf over halvdelen pt. ikke er rentable at producere. Størstedelen af det tilbageværende potentiale af olie og gas ligger imidlertid i nærheden af eksisterende infrastruktur. Hvis de små fund kan benytte anlæggene i den eksisterende infrastruktur til at behandle og transportere deres produktion, kan det medvirke til at gøre dem rentable.

De ændrede regler om tredjepartsadgang skal derfor bidrage til, at det skal være enklere for alle selskaber at anvende infrastrukturen i Nordsøen på klare og rimelige vilkår.

Aftalen understøtter således, at indvindingen kan øges, herunder fra teknisk vanskelige fund. Det kan på sigt øge skatteindtægterne, hvis olieprisen stiger.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister